

Sygn. akt II Ka 439/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Boruty

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2019 r.

sprawy **B. K.**

oskarżonego z art. 177 §1kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 15 marca 2019 r. sygn. akt II K 1458/18

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżonego B. K. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu związanych z udziałem jego pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym; zasądza od oskarżonego B. K. na rzecz Skarbu Państwa 120 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 439/19

UZASADNIENIE

B. K. został oskarżony o to, że w dniu 12 maja 2018 r. w miejscowości Ż., gm. K., nieumyślnie naruszył zasady ruchu drogowego, w ten sposób, iż prowadząc samochód m-ki „O. (...)” nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas wyjeżdżania z posesji na jezdnię i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu kierującemu motorowerem m-ki (...) nr rej. (...)W. K. doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w wyniku czego w/w doznał złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej, złamania końca bliższego kości ramiennej prawej oraz stłuczenia głowy w okolicy ciemieniowej lewej, które to obrażenia należą do kategorii średnich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 15 marca 2019 r., sygn. II K 1458/18:

I. na podstawie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie przeciwko B. K. warunkowo umorzył na okres roku tytułem próby;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego W. K. w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. kwotę 1.008 (jednego tysiąca ośmiu) złotych zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1.108,47 (jednego tysiąca stu ośmiu i 47/100) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Wyrok ten w całości zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych, stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia, polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, iż w dniu 12 maja 2018 roku około godziny 9.00 w miejscowości Ż. B. K. kierując samochodem marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) włączył się do ruchu i wyjechał bezpośrednio przed nadjeżdżający skuter marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez W. K., podczas gdy przebieg przedmiotowego zdarzenia drogowego ujawniony w osobowych źródłach dowodowych nie wskazują na to, aby samochód kierowany przez B. K. był w odległości 2,2 metra od prawej krawędzi jezdni w chwili jego kontaktu ze skuterkierowanym przez W. K., ale na co wskazuje wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego – czyli z naruszeniem art. 7 kpk w nawiązaniu do art. 410 kpk – treść opinii biegłego mgr inż. J. B. z dnia 26 października 2018 roku, która została podtrzymana na rozprawie przeprowadzonej w dniu 1 marca 2019 roku.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku wydanego w dniu 15 marca 2019 roku przez Sąd Rejonowy w Siedlcach w sprawie o sygnaturze akt II K 1458/18 przez uniewinnienie B. K. od zarzucanego mu czynu.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarty, nadto wniósł o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych jak w uzasadnieniu apelacji. Prokurator zaoponował co do wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego. Oskarżony przyłączył się do wniosku dowodowego obrońcy.

Sąd Okręgowy postanowił na podstawie art. 201 kpk oddalić wnioski obrońcy oskarżonego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu wypadków drogowych, bowiem wydana w sprawie opinia, zarówno pisemna, jak i ustna, są jasne i pełne. Obrońca nie wykazał żadnych nowych okoliczności, które wskazywałyby na istnienie przesłanek z art. 201 kpk uzasadniających uwzględnienie wniosku. Biegły zaopiniował na rozprawie w związku z odniósł się do zadanych mu pytań. Z wydanej w sprawie opinii pisemnej wynika zaś, że uwzględnił on zarówno dowody z dokumentów, w tym zabezpieczone ślady, jak również dowody osobowe, to jest wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków.

Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego, nadto wniósł o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Oskarżony przyłączył się do apelacji swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jako bezzasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie. Poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził błędu „dowolności”, który wynikałby z przekroczenia przez Sąd Rejonowy wytycznych oceny dowodów zawartych w art. 7 kpk. Zarzut z art. 438 pkt 3 kpk powinien wskazywać nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu ferującego dany wyrok w zakresie istotnych ustaleń, czego skarżący nie czyni, ograniczając się do prostej polemiki, która skonfrontowana z doświadczeniem życiowym, racjonalnym rozumowaniem i logiką oraz zgromadzonymi w tej sprawie dowodami pozostaje nieuzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, iż istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd I instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005 r., sygn. WA 10/05, OSNwSK 2005/1/947, LEX nr 199815).

Pierwszoinstancyjne wartościowanie dowodów o charakterze osobowym: wyjaśnień B. K., zeznań: R. K., W. K., B. K. i K. P. co do przebiegu zdarzenia z aktu oskarżenia i tego, co nastąpiło bezpośrednio po kolizji, zostało przeprowadzone przez Sąd Rejonowy prawidłowo. Zdaniem Sądu Okręgowego, w świetle zgromadzonych w tej sprawie dowodów irracjonalne byłoby przyjęcie, iż to pokrzywdzony wjechał na podwórko oskarżonego uderzając w stojący na wyjeździe pojazd. Prawidłowym i zgodnym z art. 7 kpk jest wniosek Sądu Rejonowego, że samochód oskarżonego znalazł się na jezdni, czego dowodem były ślady zabezpieczone przez funkcjonariuszy Policji i adnotacje dotyczące uszkodzeń pojazdów, ich zakres i umiejscowienie. Ze wszystkich zgromadzonych w tej sprawie dowodów wynika, iż pokrzywdzony W. K. poruszał się skuterem po prostym odcinku drogi, nie wykonując żadnych manewrów, zaś oskarżony włączając się do ruchu z prywatnej posesji uderzył w niego, w sposób całkowicie uniemożliwiający pokrzywdzonemu ominięcie jego pojazdu i wykonanie jakichkolwiek manewrów obronnych. Jak już wskazano, Sąd Rejonowy poza relacją przesłuchiwaną w tej sprawie osób, dysponował stosowną dokumentacją fotograficzną miejsca zdarzenia, protokołami oględzin pojazdów oraz protokołem oględzin miejsca wypadku jak też opinią biegłego.

W przedmiotowej sprawie mieliśmy do czynienia nie z wypadkiem drogowym, w którym sprawcą była osoba nietrzeźwa, pod wpływem niedozwolonych środków, znaczenie przekraczająca administracyjną, dopuszczalną prędkość na danym terenie, dodatkowo wykonująca niebezpieczne manewry na drodze, lecz z wypadkiem, w którym sprawcą była osoba trzeźwa, włączająca się do ruchu nawet nie z drogi podporządkowanej, lecz z prywatnej posesji.

W orzecznictwie wskazuje się, iż pierwszeństwo przejazdu jest jednym z podstawowych przepisów ruchu drogowego, którego przestrzeganie jest warunkiem bezpiecznej jazdy. Nieprzestrzeganie tego przepisu w warunkach nieskomplikowanej sytuacji drogowej i dobrej widoczności ocenić należy jako rażące naruszenie przepisów drogowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 1975 r., sygn. Rw 430/75, OSNKW 1975/12/168, LEX nr 19055).

Przypisanie oskarżonemu przez Sąd Rejonowy przestępstwa z art. 177 § 1 kk było prawidłowe w sytuacji, w której nie zostały spełnione przez niego podstawowe reguły bezpiecznego włączania się do ruchu drogowego, skutkujące bezpośrednio kolizją pojazdów i w następstwie obrażeniami pokrzywdzonego, o jakich stanowi art. 157 § 1 kk. Związek przyczynowy między zderzeniem, a obrażeniami doznanymi przez W. K. w przedmiotowej sprawie pozostaje bezdyskusyjny. Nie mogło być mowy o jakimkolwiek przyczynieniu się pokrzywdzonego do zdarzenia. Poważne rany i uszkodzenia ciała wywołują nie tylko wypadki drastyczne, lecz także sytuacje z pozoru o dużo niższym stopniu zagrożenia. Niewielka prędkość samochodu kierowanego przez oskarżonego w sytuacji, w której W. K. nie miał jakichkolwiek szans i czasu na reakcję, nic w tej kwestii nie zmienia. Powoływanie się na wieloletnie posiadanie uprawnień do kierowania pojazdami i (jak dotąd) bezkolizyjną jazdę trudno ocenić jako efektywne przez pryzmat samej zasadności przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Powyższe okoliczności mają oczywiście kluczowe znaczenie w kontekście rozważania możliwości warunkowego umorzenia postępowania, nie usprawiedliwiają jednak w żaden sposób czynu oskarżonego, który co do zasady może być wzorowym kierowcą.

Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Okręgowy nie dostrzegł również podstaw, aby zdyskwalifikować opinię biegłego z zakresu badania wypadków drogowych. Skarżący wskazał, iż pomijała ona treść zeznań przesłuchiwaną w tej sprawie osób, niemniej jednak - po pierwsze, przepisy prawa procesowego w ogóle nie przewidują weryfikacji opinii biegłych przez świadka, a jedynym trybem weryfikacji takiej opinii jest ten przewidziany w art. 201 kpk (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2015 r., sygn. II KK 49/15, Prok. i Pr.-wkl. 2015/10/11, KZS 2015/10/25, LEX nr 1745828). Zadanie to pozostaje prerogatywą Sądu orzekającego w sprawie. Po drugie zaś - z opinii pisemnej biegłego wprost wynika, że wydając opinię uwzględnił on nie tylko dowody z dokumentów, w tym zabezpieczone ślady, ale także

dowody osobowe, tj. wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadków. Biegły opiniując ustnie na rozprawie odniósł się także do zadawanych mu pytań.

Klarowność dowodów z dokumentów oraz sytuacji na drodze, jak również wartościowanie przez Sąd Rejonowy wszystkich dowodów - w tym także opinii biegłego - we wzajemnym powiązaniu, a nie w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych, nie pozwalało na ustalenie, iż opinia mgr. inż. J. B. jest wadliwa w kontekście finalnego rozstrzygnięcia. Opinie biegłych, tak jak każdy inny dowód, podlegają ocenie organu procesowego. Niejasność opinii związana jest z jej niespójnością, wieloznacznością wniosków końcowych, które utrudniają odczytanie ostatecznego stanowiska biegłego. Żadna z tych sytuacji nie zaistniała w tej sprawie.

Decyzja Sądu Rejonowego w przedmiocie zastosowania względem oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania również jawi się jako prawidłowa. Sąd Rejonowy w toku postępowania pierwszoinstancyjnego w sposób prawidłowy ocenił wszystkie przesłanki do zastosowania tego środka probacyjnego i prawidłowo uznał, że zasadnym jest skorzystanie z dobrodziejstwa wymienionej instytucji w stosunku do B. K.. Za przyjęciem prognozy, że oskarżony wobec którego warunkowo umorzono postępowanie karne, bez wymierzenia mu kary będzie przestrzegał porządku prawnego, przemawiają takie okoliczności jak charakter sprawcy, właściwy stosunek do pracy i najbliższego otoczenia, nieprzebywanie w otoczeniu zdemoralizowanym lub w atmosferze sprzyjającej przestępstwu oraz nienaganny sposób życia do czasu popełnienia danego czynu penalizowanego przez KK. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd Rejonowy słusznie doszedł do przekonania, iż zachodzą one w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do podsądnego B. K.. Jednocześnie, orzeczony okres próby w pozbawiony wątpliwości sposób zweryfikuje trafność powyższej pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Kierując się przedstawionymi wyżej racjami, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów podniesionych we wniesionej apelacji, jak również uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia, Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 456 § 1 kpk w zw. z art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 631 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 840 (ośmiuset czterdziestu) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego, ustalając wysokość tychże kosztów zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z art. 11 ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 z późn. zm.).

Na podstawie art. 7 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (stu) złotych tytułem opłaty, zaś na podstawie art. 629 kpk w zw. z art. w zw. z art. 627 kpk obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego - kwotą 20 (dwudziestu) złotych, tj. ryczałtem za doręczenia pism w sprawie.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.